

ที่ มท 0808.2/ ๑๖84

กระทรวงมหาดไทย

ถนนอัมพวงค์ กทม. 10200

๑ มีนาคม 2547

เรื่อง ทารือการเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินกรณีโรงเรือนที่เป็นที่อยู่อาศัยของนกอีแอ่น

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดนราธิวาส

อ้างถึง หนังสือจังหวัดนราธิวาส ที่ มท 0838.3/6750 ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2546

สิ่งที่ส่งมาด้วย หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร 0901/0123 ลงวันที่ 27 มกราคม 2547

ตามที่จังหวัดนราธิวาส ได้ขอทราบหรือการเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินกรณีโรงเรือนที่เป็นที่อยู่อาศัยของนกอีแอ่นในเขตเทศบาลตำบลสุโงโก-ตก ซึ่งเป็นบ้านเรือนของราษฎรที่เป็นบ้านว่าง แต่ได้ให้เป็นที่อยู่อาศัยของนกอีแอ่น และเจ้าของโรงเรือนมีรายได้จากการขายรังนก ว่าจะสามารถเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475 ได้หรือไม่ นั้น

กระทรวงมหาดไทยขอเรียนว่า สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้มีหนังสือแจ้งว่า คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 1) ได้พิจารณาข้อหาหรือดังกล่าวแล้วมีความเห็นว่า "...ในปัญหานี้เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา 9 (5) แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475 แล้ว เห็นว่า ความที่ว่า "...ซึ่งปิดไว้ตลอดปี และเจ้าของมิได้อยู่เองหรือให้ผู้อื่นอยู่..." นั้น มีความมุ่งหมายถึงโรงเรือนที่เจ้าของมิได้ใช้ประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใด มิได้หมายความว่าเพียงการปิดประตูหน้าต่างของโรงเรือนแต่มีการใช้ประโยชน์จากโรงเรือนนั้น ดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติมาตรา 10 ที่ยกเว้นไม่เก็บภาษีโรงเรือนที่เจ้าของอยู่เอง ซึ่งจะได้รับการยกเว้นก็แต่เฉพาะเมื่อเจ้าของมิได้ใช้เป็นที่พักอาศัยหรือประกอบกิจการอุตสาหกรรมด้วย และในการนี้ตามปัญหาที่หารือมา เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า การที่เจ้าของมิได้อยู่อาศัยเองเพราะประสงค์จะให้นกอีแอ่นเข้ามาทำรังเพื่อเจ้าของโรงเรือนจะได้หาประโยชน์จากรังนกอีแอ่น ย่อมถือได้ว่าเจ้าของได้ใช้ประโยชน์จากโรงเรือนดังกล่าวแล้ว เจ้าของโรงเรือนจึงมีหน้าที่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน ตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475

สำหรับความเห็นที่ว่ากรณีที่มีกฎหมายห้ามไม่ให้มีการเก็บหรือครอบครองรังนกอีแอ่น ซึ่งเป็นรังของสัตว์ป่าคุ้มครอง และหากมีการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินในกรณีดังกล่าว ย่อมเป็นการดำเนินการที่ฝ่าฝืนกฎหมายที่เกี่ยวข้องนั้น เห็นว่า ภาระในการเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินนั้นขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์ในโรงเรือนและที่ดินตามที่เป็นอยู่ ส่วนในการใช้ประโยชน์นั้นจำเป็นต้องดำเนินการตามกฎหมายอื่นใดหรือไม่ มิได้ทำให้ภาระหน้าที่ในการเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินต้องเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด

อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 1) มีข้อสังเกตว่า ปัจจุบันมีผู้นิยมปลูกสร้างอาคารหรือนำอาคารที่มีอยู่เดิมไปดัดแปลงให้นกอีแอ่นเข้ามาทำรัง และเก็บหาประโยชน์จากรังนกอีแอ่นเป็นจำนวนมากขึ้น แต่ตามพระราชบัญญัติการรังนกอีแอ่น พ.ศ. 2540 ยังไม่มีบทบัญญัติใดครอบคลุมถึง อันเป็นผลให้การเก็บรังนกอีแอ่นเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 ทั้งยังทำให้ท้องถิ่นขาดรายได้จากอากรหรือภาษีที่พึงเรียกเก็บได้จากกิจการดังกล่าว สมควรที่ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องจะได้

ดำเนินการแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสมต่อไปโดยเร็ว" รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย และกระทรวงมหาดไทยได้แจ้งข้อสังเกตของคณะกรรมการกฤษฎีกาตั้งกล่าวให้กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทราบด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อทราบ และแจ้งให้เทศบาลตำบลสุโข-ลก ทราบด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุชา โมกขะเวส)

รองปลัดกระทรวงมหาดไทย

หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านพัฒนาชุมชนและส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

ส่วนนโยบายการคลังและพัฒนารายได้

โทร/โทรสาร 0-2241-8898

ที่ นร ๐๙๐๑/ ๐๒๕๕

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

เลขรับ.....541.15.....

วันที่ 29 ส.ค. 2547

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร

กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๒๐๗

มกราคม ๒๕๔๗

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

เลขรับ.....433.....

พ.ศ. ๒๕๔๗ 29 ส.ค. 2547

เวลา.....

เรื่อง ทารือการเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินกรณีโรงเรือนที่เป็นที่อยู่อาศัยของ

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

อ้างถึง หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๑.๑/ป ๐๑๓๕
ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

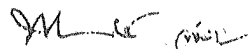
สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การจัดเก็บภาษีโรงเรือน
และที่ดินกรณีโรงเรือนที่เป็นที่อยู่อาศัยของนกอีแอ่น

ตามที่กระทรวงมหาดไทยได้ขอหารือเกี่ยวกับการเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน
กรณีโรงเรือนที่เป็นที่อยู่อาศัยของนกอีแอ่น และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้ขอให้
กระทรวงมหาดไทย (สำนักงานปลัดกระทรวง และกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) กระทรวง
การคลัง (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง) จังหวัดนราธิวาส และเทศบาลตำบลสุไหงโก-ลก
แต่งตั้งผู้แทนไปชี้แจงข้อเท็จจริง นั้น

บัดนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้พิจารณาข้อหาดังกล่าวและ
มีความเห็นปรากฏตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาที่ได้ส่งมาด้วยนี้ อนึ่ง สำนักงาน
คณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งผลการพิจารณาไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อทราบ
ตามระเบียบด้วยแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวพรทิพย์ จาละ)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักอำนวยการ

โทร ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙ ต่อ ๑๐๗

ฝ่ายกฎหมายการเมืองการปกครอง

โทร ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙ ต่อ ๔๔๔ (คุณธนาวัดนา)

โทรสาร ๐ ๒๒๒๒ ๔๑๖๕

www.krisdika.go.th

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินกรณีโรงเรือนที่เป็นที่อยู่อาศัยของนกอีแอ่น

กระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๔๐๔.๒/๑๐๖๑๑ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า จังหวัดนครราชสีมาได้ขอหารือการเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินกรณีโรงเรือนที่เป็นที่อยู่อาศัยของนกอีแอ่นในเขตเทศบาลตำบลสูงเนิน-สก ซึ่งเป็นบ้านเรือนของราษฎรที่เป็นบ้านว่าง แต่ได้ให้เป็นที่อยู่อาศัยของนกอีแอ่น และเจ้าของโรงเรือนมีรายได้จากการขายรังนก ว่าจะสามารถเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ได้หรือไม่ ซึ่งกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วมีความเห็นหลายแนวทาง ดังนี้

๑. โรงเรือนที่เป็นที่อยู่อาศัยของนกอีแอ่นซึ่งเจ้าของปิดไว้ตลอดปีและมิได้อยู่เอง หรือให้ผู้อื่นอยู่ ย่อมได้รับการยกเว้นภาษีโรงเรือนและที่ดิน ตามมาตรา ๙ (๕) แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕

๒. โรงเรือนที่เป็นที่อยู่อาศัยของนกอีแอ่น อยู่ในข่ายที่จะต้องเสียภาษีตามมาตรา ๘ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ เนื่องจากปรากฏข้อเท็จจริงว่าเจ้าของโรงเรือนมีรายได้จากการขายรังนกอีแอ่นที่อยู่ในโรงเรือน จึงถือได้ว่าโรงเรือนก่อให้เกิดรายได้แก่เจ้าของทรัพย์สิน

๓. ตามพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๑ และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ซึ่งกำหนดห้ามมิให้ผู้ใดเก็บหรือครอบครองรังนกอีแอ่น ซึ่งเป็นรังของสัตว์ป่าคุ้มครอง เว้นแต่ผู้ได้รับอนุญาตเก็บรังนกอีแอ่นตามกฎหมายว่าด้วยอการรังนกอีแอ่น เมื่อไม่สามารถเก็บหรือครอบครองรังนกอีแอ่นที่อยู่ในบ้านเรือนของราษฎรได้ เนื่องจากพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดห้ามไว้ หากมีการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินในกรณีดังกล่าว ย่อมเป็นการดำเนินการที่ฝ่าฝืนกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น โรงเรือนที่เป็นที่อยู่อาศัยของนกอีแอ่น จึงไม่อาจจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ได้

เพื่อให้การวินิจฉัยข้อหารือดังกล่าวเป็นไปด้วยความถูกต้อง กระทรวงมหาดไทยจึงขอหารือว่าโรงเรือนที่เป็นที่อยู่อาศัยของนกอีแอ่นจะสามารถจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ ได้หรือไม่

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๔๐๑/๐๑๒๒ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๗ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้พิจารณาข้อหาหรือดังกล่าว ประกอบกับ ได้ฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) และผู้แทนเทศบาล ตำบลสุโขทัย-ลก แล้ว เห็นว่า พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ มีวัตถุประสงค์ที่จะจัดเก็บภาษีจากโรงเรือน ที่ดินที่ใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือน และสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น โดยคำนึงถึงลักษณะของทรัพย์สิน ขนาด พื้นที่ ทำเลที่ตั้ง และบริการสาธารณะที่ทรัพย์สินนั้นได้รับ ประโยชน์ ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยมีข้อกำหนดแต่เฉพาะบรรดา ทรัพย์สินที่ระบุไว้ในมาตรา ๙ และมาตรา ๑๐ เท่านั้น นอกเหนือจากทรัพย์สินดังกล่าว แล้ว ทรัพย์สินทุกชนิดต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดินทั้งสิ้น

สำหรับกรณีที่ทำหรือมานี้มีปัญหาว่า การที่เจ้าของใช้อาคารที่เคยอยู่อาศัยหรือ ปลูกสร้างขึ้นเป็นการเฉพาะเพื่อให้คนอื่นเข้ามาทำรัง และเจ้าของหาประโยชน์จากรังคนอื่น จะเป็นกรณีที่ได้หรือไม่ว่า อาคารดังกล่าวเป็น “โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ซึ่งปิดไว้ ตลอดปีและเจ้าของมิได้อยู่เองหรือให้ผู้อื่นอยู่ นอกจากคนเฝ้าในโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ

มาตรา ๘ ให้ผู้รับประเมินชำระภาษีปีละครั้งตามคำรายปีของทรัพย์สิน คือ โรงเรือนหรือ สิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นกับที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นนั้นในอัตราร้อยละสิบสองของ คำรายปี

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ “คำรายปี” หมายความว่า จำนวนเงินซึ่งทรัพย์สินนั้นสมควรให้เข้า ได้ในปีหนึ่ง ๆ

ในกรณีที่ทรัพย์สินนั้นให้เข้า ให้ถือว่าค่าเช่านั้นคือคำรายปีและถ้าเป็นกรณีที่มีเหตุอันสมควร ที่ทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าค่าเช่านั้นมีจำนวนเงินอันสมควรที่จะให้เข้าได้หรือเป็นกรณีที่หาค่าเช่าไม่ได้ เนื่องจากเจ้าของทรัพย์สินดำเนินกิจการเองหรือด้วยเหตุประการอื่น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจประเมินคำรายปี ได้ โดยคำนึงถึงลักษณะของทรัพย์สิน ขนาด พื้นที่ทำเลที่ตั้ง และบริการสาธารณะที่ทรัพย์สินนั้นได้รับประโยชน์ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๙ ทรัพย์สินดังต่อไปนี้ ท่านให้ยกเว้นจากบทบัญญัติแห่งภาคนี้

- (๑) พระราชวังอันเป็นส่วนของแผ่นดิน
- (๒) ทรัพย์สินของรัฐบาลที่ใช้ในกิจการของรัฐบาลหรือสาธารณะและทรัพย์สินของการรถไฟ แห่งประเทศไทยที่ใช้ในกิจการการรถไฟโดยตรง
- (๓) ทรัพย์สินของโรงพยาบาลสาธารณะและโรงเรียนสาธารณะ ซึ่งกระทำการอันมิใช่เพื่อ เป็นผลกำไรส่วนบุคคล และใช้เฉพาะในการรักษาพยาบาลและในการศึกษา
- (๔) ทรัพย์สินซึ่งเป็นศาสนสมบัติอันใช้เฉพาะในศาสนกิจอย่างเดียว หรือเป็นที่อยู่ของสงฆ์
- (๕) โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ซึ่งปิดไว้ตลอดปีและเจ้าของมิได้อยู่เองหรือให้ผู้อื่น อยู่ นอกจากคนเฝ้า ในโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ หรือในที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกัน
- (๖) โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างของการเคหะแห่งชาติที่ผู้เช่าซื้ออาศัยอยู่เองโดยมิได้ใช้เป็นที่พัก บ้านหรือประกอบกิจการอุตสาหกรรมหรือประกอบกิจการอื่นเพื่อหารายได้

มาตรา ๑๐ โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ซึ่งเจ้าของอยู่เอง หรือให้ผู้แทนอยู่เฝ้า รักษา และซึ่งมิได้ใช้เป็นที่พักบ้านหรือประกอบกิจการอุตสาหกรรม ท่านให้ยกเว้นจากบทบัญญัติแห่งภาคนี้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๕ เป็นต้นไป

หรือในที่ดินซึ่งใช้ต่อเนื่องกัน” อันจะเป็นผลให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙ (๕)“ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวหรือไม่

ในปัญหานี้เมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา ๙ (๕)“ แห่งพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือน และที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕ แล้ว เห็นว่า ความที่ว่า “...ซึ่งปิดไว้ตลอดปี และเจ้าของมิได้อยู่เอง หรือให้ผู้อื่นอยู่...” นั้น มีความมุ่งหมายถึงโรงเรือนที่เจ้าของมิได้ใช้ประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใด มิได้หมายความว่าความเพิกการปิดประตูหน้าต่างของโรงเรือนแต่มีการใช้ประโยชน์จากโรงเรือนนั้น ดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติมาตรา ๑๐“ ที่ยกเว้นไม่เก็บภาษีโรงเรือนที่เจ้าของอยู่เอง ซึ่งจะได้รับ ยกเว้นก็แต่เฉพาะเมื่อเจ้าของมิได้ใช้เป็นที่พักอาศัยหรือประกอบอุตสาหกรรมด้วย และในกรณี ตามปัญหาที่หารือมานี้ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า การที่เจ้าของมิได้อยู่อาศัยเองเพราะประสงค์จะให้ นกอีแอ่นเข้ามาทำรังเพื่อเจ้าของโรงเรือนจะได้หาประโยชน์จากรังนกอีแอ่น ย่อมถือได้ว่าเจ้าของ ได้ใช้ประโยชน์จากโรงเรือนดังกล่าวแล้ว เจ้าของโรงเรือนจึงมีหน้าที่ต้องเสียภาษีโรงเรือนและที่ดิน ตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช ๒๔๗๕

สำหรับความเห็นที่ว่ากรณีที่กฎหมายห้ามไม่ให้มีการเก็บหรือครอบครองรังนก อีแอ่นซึ่งเป็นรังของสัตว์ป่าคุ้มครอง และหากมีการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินในกรณีดังกล่าว ย่อมเป็นการดำเนินการที่ฝ่าฝืนกฎหมายที่เกี่ยวข้องนั้น เห็นว่า ภาระในการเสียภาษีโรงเรือนและ ที่ดินนั้นขึ้นอยู่กับการใช้ประโยชน์ในโรงเรือนและที่ดินตามที่เป็นอยู่ ส่วนในการใช้ประโยชน์นั้น จำเป็นจะต้องดำเนินการตามกฎหมายอื่นใดหรือไม่ มิได้ทำให้ภาระหน้าที่ในการเสียภาษีโรงเรือน และที่ดินต้องเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด

อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) มีข้อสังเกตว่า ปัจจุบันมีผู้นิยมปลูกสร้าง อาคารหรือนำอาคารที่มีอยู่เดิมไปดัดแปลงให้นกอีแอ่นเข้ามาทำรัง และเก็บหาประโยชน์จากรังนก อีแอ่นเป็นจำนวนมากขึ้น แต่ตามพระราชบัญญัติการรังนกอีแอ่น พ.ศ. ๒๕๔๐ ยังไม่มี บทบัญญัติใดครอบคลุมถึง อันเป็นผลให้การเก็บรังนกอีแอ่นเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วย พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๓๕ ทั้งยังทำให้ท้องถิ่นขาดรายได้จากอากร หรือภาษีที่พึงเรียกเก็บได้จากกิจการดังกล่าว สมควรที่ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องจะได้ดำเนินการ แก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสมต่อไปโดยเร็ว

(นางสาวพรทิพย์ จาละ)

รองเลขาธิการฯ

รักษาราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มกราคม ๒๕๔๗

“โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

“โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

“โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น